

La política de Clos aixeca dures crítiques de CiU i IU

■ Sánchez Llibre titlla d'“erràtiques” les decisions energètiques ■ Llamazares vol fermesa per defensar l'Endesa espanyola

Redacció
MADRID

La solució que finalment ha trobat el govern central a les opes llançades per Endesa ha indignat els grups de l'oposició, que han criticat amb duresa la política energètica desenvolupada pel ministre d'Indústria, Joan Clos. El més contundent va ser ahir el portaveu d'economia de CiU al Congrés, Josep Sánchez Llibre, que, després de conèixer la resolució que suavitzava les condicions de la Comissió Nacional de l'Energia (CNE) sobre l'opa d'E.ON, va assegurar ahir que aquesta és la “conseqüència lògica” d'una política “erràtica, precipita-

da i de pedaços”.

Sánchez Llibre va destacar que el govern socialista “no ha plantejat ni ha sabut defensar” al llarg de tota la legislatura una política clara i solvent d'un sector estratègic tan important com l'energètic. El portaveu econòmic de CiU va destacar la importància que el sector energètic i les seves companyies més importants “continuin estant en mans d'accionistes espanyols, i que els seus centres de decisió siguin a Madrid, Barcelona, Bilbao o Sevilla”.

Per part del PP, Miguel Arias Cañete va indicar que encara no s'ha recorregut tot el camí que havia marcat la Comissió Europea, al-

Joan Clos, ministre d'Indústria, durant una compareixença al Senat l'octubre passat ■ JUANJO MARTÍN / EFE

hora que va remarcar que “es nota que ja no hi és el ministre Montilla i fa la impressió que el ministre d'Economia està prenent la iniciativa”.

Finalment, Gaspar Llamazares, coordinador general d'IU, va manifestar que s'hauria estimat més que el

govern central defensés amb més fermesa un conglomerat estratègic d'empreses espanyoles al voltant d'Endesa. Llamazares prefeix l'opció espanyola “no perquè tingui cap perjudici contra la Unió Europea, sinó perquè allí no tenen una política energètica comuna”. ■

TANTXTANT

Modest Guinjoan /
Josep Maria Llauredor

Líders malcarats

La dimensió social dels líders ha estat una de les aportacions cabdals de la psicociologia al món laboral. Al segle XX, després d'una revolució industrial amb esclaus i amb sistemes organitzatius quasi dictatorials, calia dirigir d'una altra manera. La realitat s'entossudeix a donar-nos una imatge ben diferent d'allò que prediquen els cursos per aprendre a dirigir; molts empresaris d'èxit són insuportables (per als seus empleats i les seves famílies) i molts alts directius que ocupen portades de revistes econòmiques van directes cap on s'han proposat sense mirar ni qui ni com han aixafat pel camí i sense cap mena de decòrum en les formes o, fins i tot, en l'educació.

Un estudi fet l'any passat sobre l'anomenat EQ (coeficient d'intel·ligència emocional) mostrava que són els caps d'equip qui el tenien més alt; a partir d'aquests i cap amunt, va decreixent en els quatre nivells superiors fins a assolir el mínim en els consellers delegats, justament de qui hom n'esperaria el màxim nivell. També hem vist la caiguda sonora dels líders intimidadors de Disney, Miramax o Hewlett-Packard, després de revolucionar grans empreses al ralenti i convertir-les en or pur. Hi ha investigacions que semblen demostrar que, com en alguns experiments amb micòs, el fet d'ocupar posicions de poder incrementa els nivells de serotonina en la sang dels individus; els fa passar a l'acció i els desinhibeix fins al punt de perdre l'autocontrol i menysprear les conseqüències socials de la seva conducta. La paradoxa està en el fet que, lluny de generar només por en els seus col·laboradors, també tenen un magnetisme especial i una cort d'admiradors. I sembla que són necessaris, si més no, en empreses estancades.

ANÀLISI

Joaquim Perramon

Relacions banca-indústria

De socis a financeres

Les inversions industrials de la gran banca han fet un altre tomb. El Banco Santander (SCH) i el BBVA han deixat de ser socis industrials de les grans empreses espanyoles per passar a ser les entitats financeres dels projectes de les grans empreses, deixant l'execució de les aventures empresarials als emprenedors.

S'ha dit que la retirada de les inversions industrials dels grans bancs és per evitar efectes negatius com els que va comportar la crisi energètica i econòmica que hi va haver en la dècada dels setanta, que va arrossegar les entitats bancàries fent-ne desaparèixer els bancs industrials i de negocis com a entitats filials. Malgrat tot, la gran banca es va veure obligada a retallar la cartera de participacions industrials per fer caixa i afrontar la davallada en les inversions empresarials en l'Amèrica Llatina i les pèrdues sofertes en els resultats durant anys.

El Banco Santander, a partir de la transformació en SCH,

Luis Rivero, president de Sacyr, en l'última junta d'accionistes de la companyia ■ A. DÍAZ / EFE

es va anar desprenent de les carteres industrials de l'Hispano i el Central. Per exemple, el 23,5% del capital de Dragados a ACS i el 24,5% de Vallehermoso a Sacyr.

Quant al BBVA, aquest banc es va vendre la major part de les carteres industrials del conjunt dels tres bancs fusionats, entre elles la del mateix Banco de Bilbao, la qual va

contribuir decisivament en el seu dia a la industrialització del País Basc. Una de les participacions significatives que es va vendre va ser el 23,9% de Metrovacesa a Bami. Les plusvàlues obtingudes es van aplicar a sanejament i a un procés vertiginós d'operacions en el camp financer a Europa i a l'Amèrica Llatina, durant els cinc darrers anys, cosa que ha

fet créixer notablement tant el Santander com el Bilbao.

Tres operacions han marcat l'entrada de grans constructores en el sector energètic espanyol: Acciona comprant una participació en el capital d'Endesa; ACS en Iberdrola i Sacyr en Repsol YPF. Les grans constructores han observat notables creixements i expansió i han tingut beneficis i liquiditat

extraordinaris. Fa anys que estan fent servir recursos en diversificar les activitats, expandir-se internacionalment i modernitzar-se a fi de ser competitives internacionalment. També és cert que la realització de projectes s'ha de fer moltes vegades amb deute financer per la seva envergadura com és el cas de les compres, per part de les constructores, de capital de les companyies elèctriques.

La fórmula de finançament és semblant en les tres operacions esmentades. La compra d'Acciona del 10% d'Endesa a 32 euros per acció val 3.388 milions d'euros. El 20% s'ha pagat en efectiu i la resta amb càrrec del deute bancari, essent el SCH el banc financer, el qual tractarà de refinançar l'operació mitjançant un préstec sindicat.

Acciona, que posseeix el 10% d'Endesa, té convinguda la compra d'un altre 10% al SCH. La CNE va autoritzar divendres passat a la constructora perquè en pugui comprar fins al 24,49%, límit màxim permès sense haver de llançar una opa.

Un nou líder

Sacyr Vallehermoso ha comprat el 9,24% de Repsol YPF. L'operació, finançada pel Santander, suposa un valor de 2.855 milions d'euros a 25,32 euros per títol. Sacyr posarà en efectiu entre un 15 i un 20% del préstec que li han fet el BBVA i Caja Madrid per al finançament de l'operació. La resta serà deute bancari. Sacyr es proposa apropar-se a una participació en el capital de Repsol del 24,9%, per passar a convertir-se'n en el primer accionista. Sacyr tindrà llibertat de moviments si la CNE considera que la seva entrada a Repsol no té incidència sobre les activitats regulades.

L'augment de participació situaria Sacyr com a primer accionista de la petroliera per damunt de La Caixa, que ara la controla amb una participació del 15%. De moment, el que ha obtingut Sacyr amb una participació del 9,24% és el nomenament de dos consellers, Luis del Rivero i Juan Abelló. Tot i poder augmentar la participació, es creu que voldria negociar amb La Caixa el futur de Repsol i Gas Natural.